

Novembre 2019

«Alegreu-vos amb els qui estan alegres, ploreu amb els qui ploren» (Rm 12,15)

Després d'explicar als cristians de Roma els grans dons que Déu ha fet a la humanitat en Jesús i al donar el seu Esperit, l'apòstol Pau indica com respondre a la gràcia rebuda, sobretot en les relacions entre ells i amb tots.

Pau convida a passar de l'amor cap a qui comparteix la mateixa fe a aquell evangèlic, cap a tots els éssers humans, ja que per als creients l'amor no té fronteres, ni pot ser limitat a alguns.

Un detall interessant: trobem al primer lloc el compartir l'alegria amb els germans. De fet, segons el gran pare de l'Església Joan Crisòstomo, l'enveja fa molt més difícil compartir l'alegria dels altres que les seves penes.

Viure d'aquesta manera podria semblar una muntanya massa costeruda per escalar, un cim impossible de coronar. I en canvi, això és possible perquè els creients són sostinguts per l'amor de Crist, del qual res ni cap criatura els podrà mai separar (cf. *Rm* 8,35).

«Alegreu-vos amb els qui estan alegres, ploreu amb els qui ploren»

Comentant aquesta frase de Pau, Chiara Lubich ha escrit: «Per estimar cristianament cal “fer-se u” amb cada germà [...]; entrar el més profundament possible en l'ànim de l'altre; entendre veritablement els seus problemes, les seves necessitats; compartir els seus sofriments i les seves alegries; inclinar-se davant els germans; en certa manera fer-se ell, fer-se l'altre. Això és el cristianisme. Jesús s'ha fet home, s'ha fet nosaltres per fer-nos, a nosaltres, Déu; d'aquesta manera el proïsme se sent comprès, confortat»[\[1\]](#).

És una invitació a posar-se «a la pell de l'altre», com a expressió concreta d'una caritat vertadera. Potser l'amor d'una mare és el millor exemple per il·lustrar com posar en pràctica aquesta Paraula: la mare sap compartir l'alegria amb el fill que està feliç i el plor amb aquell qui pateix, sense judicis ni prejudicis.

«Alegreu-vos amb els qui estan alegres, ploreu amb els qui ploren»

Per viure l'amor amb aquesta dimensió, sense tancar-nos en les nostres preocupacions, en els nostres interessos, en el nostre món, hi ha un secret: reforçar la unió amb Déu, la relació amb qui és la font mateixa de l'Amor. De fet es diu que la copa d'un arbre correspon sovint al diàmetre de les seves arrels. Així ens succeirà també a nosaltres: si dia a dia fem créixer en profunditat la nostra relació amb Déu, també creixerà en nosaltres el desig de compartir l'alegria i portar els pesos de tots els qui estan a prop nostre; el nostre cor s'obrirà i esdevindrà cada vegada més capaç de contenir tot allò que el germà que està al costat nostre

viu en el moment present. I a la vegada, l'amor al germà ens farà entrar encara més en la intimitat amb Déu.

Vivint d'aquesta manera veurem un canvi en els ambients on som, començant per les relacions a les nostres famílies, escoles, llocs de treball, comunitats i experimentarem amb gratitud que l'amor sincer i gratuït, tard o d'hora, torna i esdevé recíproc.

És l'experiència forta de dues famílies: una cristiana i una musulmana, que han compartit dificultats i moments d'esperança. Quan Ben cau greument malalt, Tatiana i Paolo estan a l'hospital amb la seva esposa Basma i els dos fills, fins a la fi. Si bé encara colpida per la mort del marit, Basma és amb els seus amics cristians pregant per una altra persona greument malalta, amb la seva estora dirigida a la Meca. Diu: "L'alegria més gran es sentir-se part d'un sol cos on cadascú té en el cor el bé de l'altre".

Letizia Magri

[1] C. Lubich, *L'amor recíproc: nucli fonamental de l'espiritualitat de la unitat*, congrés dels ortodoxes, Castel Gandolfo, 30-3-1989, p. 4.